മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ

ഇ. ഹരികുമാർ

മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

River Scene in Spring, France, a painting by Henri Biva (1848–1929). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ

കിഴക്കു മലനിരകളാണ്. പടിഞ്ഞാറു വടക്കോട്ടു ക്കൊഴുകുന്ന പുഴയും. പുഴ ശരിക്കും ഒഴുകുന്നതു പടിഞ്ഞാറു കടലിലേക്കു തന്നെ. പക്ഷേ, ആ പരിസരത്തുവച്ച് ഓർമ്മത്തെറ്റുപോലെ അതു വടക്കോട്ടേ ക്കൊഴുകി, ഏതോ കാണാമറയത്തുവച്ചു വിണ്ടും ഗതിമാറി. പുഴ ഭാവിയിലേക്കുതന്നെ പിന്നിട്ട ഭൂവതിക്ക നീരാടാനായി പുഴയോടു ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുള്ളതെ ഒഴുകാൻ ആജ്ഞാപിച്ചതിന്റെ ഫലമായാണ പുഴ വളഞ്ഞൊഴുകിത്തുടങ്ങിയതെന്നും ഉള്ള ഐതിഹ്യം പറഞ്ഞുതന്നതു സുഭദ്രേച്ചിയായിരുന്നു.

പുഴയിൽനിന്നു വരണോൾ കയറാൻ പറമ്പിന്റെ പിന്നിൽ കടമ്പയുണ്ട്. രാജു ഒരു നിമിഷം ശങ്കിച്ചു നിന്നു. കടമ്പ കടന്നപോലോ അതോ കിഴക്കേ ശുള്ള ഗെയ്റ്റിൽക്കൂടി പോയാൽ മതിയോ? പറമ്പു വളഞ്ഞു പാടം വഴി പോകാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. കൊയ്യുകഴിഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പാടം. ഓണത്തിന്റെ നാനിയായി നിലയും മഞ്ഞയും പൂക്കൾ വിരിയാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവയ്ക്കിടയിൽ അയാൾ കണ്ടു, മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ. ഉടനെ താൻ കടമ്പ കടക്കാതെ മുൻവശത്തു പാടത്തുകൂടെ വരാനുള്ള കാരണവും അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. കട്ടിക്കാലത്തു പുഴയിൽ കളിച്ചുവരുമ്പോൾ സുഭദ്രേച്ചിയും അമ്മായിയും പിന്നിലൂടെ കടമ്പ കടന്ന് എളുപ്പവഴി നോക്കുമ്പോൾ താൻ മാത്രം പാടത്തേക്കോടും. മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ പറിക്കാൻ. കിക്കൊക്കെ പാടത്തു മാത്രമേ ആ ചെടികളുള്ളു എന്നല്ല ഒരദ്ഭുതമായിരുന്നു.

അയാൾ കമ്പിട്ട് ഒരു മാങ്ങാറിച്ചെടി പറിച്ചെടുത്തു വാസനിച്ചു. ചതഞ്ഞ ഇലകൾ പച്ചമാങ്ങയുടെ മണംപൊഴിച്ചു.

സുഭദ്രേച്ചേച്ചി ഉമ്മറത്ത് ഒതുക്കുകല്ലിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. അമ്മായി തിണ്ണമേലും.

"നീയ് ചെരുപ്പിലാതെയാണോ പുഴക്കരയ്ക്കു പോയതു? നോക്ക അമ്മേ രാജുവിന്റെ കയ്യിലെന്താണ്ന്ന്. ബോംബൊപ്പോയി ജോലുമായിന്നാക്കൈ പറഞ്ഞാലും ഇവനിപ്പോഴും പണ്ടത്തെ രാജുക്കുട്ടൻ തന്ന്യാണ്."

സുഭദ്രേച്ചേച്ചി മേൽകഴുകി വേഷം മാറിയിരിക്കുന്നു. കരയുള്ള മുണ്ടാണുടുത്തിരിക്കുന്നതു്. നീല ബ്ലൌസും, തലമുടി പിന്നിയിട്ടിരിക്കയാണ്. മുപ്പതു കഴിഞ്ഞെന്ന് ആരും പറയില്ല.

മുപ്പതു വയസ്സ്. രാജു ആലോചിച്ചു. എത്ര പെട്ടെന്നാണ്. താൻ എട്ടുപത്തു വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയായി ഒഴിവുകാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ വന്ന താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ സുഭദ്രേച്ചേച്ചി എത്ര ചെറുപ്രായിരുന്നു. എപ്പോഴും ഓടിച്ചാടി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഉറക്കെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പാവാടക്കാരി. അന്ന് അമ്മാവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

"ചേച്ചി കളിച്ചു സുന്ദരിയായിരിക്കുന്നല്ലോ."

"നീ പോടാ നണയാ. അവർ മുഖത്തു വിരിഞ്ഞ നാണം അവിടാഗ്ധമായി ഒരു ചിരിയിൽ മറച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു."

"നിങ്ങളെന്താണ പുഴയിൽ കളി നിർത്തിയതു? നല്ല തെളിവെള്ളം."

"മുമ്പത്തെ മാതിരിയൊന്നും അല്ല ഇപ്പൊ. അമ്മായി പറഞ്ഞു. വരണവഴികെ നിറയെ വിട്ടുകള് പൊന്തിവന്നിരിക്കുന്നു. നമ്മടെ പിന്നിലിള്ള കറപ്പു പാടം മാത്രെള്ളു. പിന്നെ ഒക്കെ വിട്ടുകളാണ്. മുമ്പ് ഇവിടെ നിന്നാൽ പൊഴ കാണായിരുന്നു. ഇപ്പൊ എല്ലാം മാറി. രണ്ടുനാലു കൊല്ലായിട്ട് ഇവിടെത്തന്ന്യാ കളി."

"എന്തുകളി?" അവർ ക്ഷുട്ടിച്ചേർത്തു. "പൊഴേല്ട് മുങ്ങി ക്കളിക്കണ സുഖൊന്നും കളിമുറില് കിട്ടില്ല്യ."

രാജുവിന്റെ ഹൃദയം തകർച്ചയുടെ ചിത്രമായിരുന്നു. ഒരു കാലത്തു കറുത്തു തിളങ്ങിയിരുന്ന ഉമ്മറവും ഇരുത്തിയും വിണ്ടു പൊളിഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു. ഓട് പൊട്ടിയുണ്ടായ ചോർച്ചകാരണം ചുമരിൽ പുവന്ന പാടുകൾ വിണിരിക്കുന്നു. മുറ്റത്തെ ഇളസിത്തറപോലും പൊളിഞ്ഞിരിക്കയാണ്.

സുഭദ്ര രാജുവിനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. തടിച്ചു വീർത്തു ചുവന്ന കണ്ണുകൾ. ഒരു നിമിഷം ശങ്കിച്ചു നിന്നു. കടമ്പ കടന്നപോലെ അവരോടൊപ്പം ചേരേം. ഓഫീസിൽ പോയിള്ളതങ്ങും. മേലധികാരി വിളിക്കണോ? ഷോർട്ടറാൻഡ് നോട്ട്ബുക്കുമായി പോയി കള്ളുകൾ എഴുതിയെടുക്കേം. പിന്നെ തിരിച്ചു തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽപോയിരുന്ന് ഒരു മട്ടപ്പോരെ ടൈപ്പ്റൈറ്റർമേൽ ലെറ്റർഹെഡ് തിരുകേം. വൈകുന്നേരം ചർച്ച് ഗേറ്റ് സ്റ്റേഷനിലേക്ക് ഓട്ടം. ഇലടിക്ടെയിനിൽ ശ്വാസം വിടാൻപോലുമിടയില്ലാത്ത തിരക്കിൽ യാത്ര ചെയ്യും. അവന വ്യേഷം തോന്നി. ഇതുയും ദൂരെനിന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥമില്ലായ്മ അവനു ബോധ്യമാവുകയാണ്.

ദേവിക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു ദീപരാധനയ്ക്കുള്ള കൊട്ട് കേട്ടു കളിച്ച വരുമ്പോൾ നട അടച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. പണ്ടു സുഭദ്രേച്ചിയുടെ ഒപ്പം കളികഴിഞ്ഞു വന്നാൽ ദീപാരധനയ്ക്കു നട തുറക്കുന്നതും കാത്തു നിൽക്കാറുണ്ടായിരുന്നല്ലോ ഓർമ്മ വന്നു.

പൂരുള്ള മങ്ങിയ വിളക്കു കത്തിയിരുന്നു. വോൾട്ടേജ് കുറവാണ്. മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ പറിച്ചെടുത്ത് ഒരു നാടൻ പെൺകുട്ടിക്ക മനസ്സിലാവാൻ കഴിയാത്ത അദ്ഭുതലോകം. അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ ആ പന്ത്രണ്ടു നില ചവിട്ടിക്കയറുന്നതിനേക്കാൾ വിഷമമാണ്.

അവൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ തുടങ്ങി. മുകളിലെ നിലയിലേക്കു കയറുവാൻ അതിവേഗത്തിൽ ചലിക്കുന്ന നാലു വിശാലമായ ലിഫ്റ്റുകൾ ഉള്ളതും, അവയെങ്ങിനെയാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും മറ്റു ചില കെട്ടിടങ്ങളിൽ ചലിക്കുന്ന കോണികളുള്ളതും കൊട്ടാരത്തിന്റെ പ്രൗഢിയിലുണ്ടാക്കിയ ഓഫിസുകൾ. റിസപ്ഷൻ കൗണ്ടറിൽ ഇരിക്കുന്ന സുന്ദരികളായ പെൺകുട്ടികൾ. നാൽപതുകിലോമീറ്റർ അകലെ താൻ വാടകയ്ക്കു താമസിക്കുന്ന ഒറ്റമുറി ഫ്ലാറ്റ്. ഇലട്രിക് ട്രെയിനിൽ രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും തിക്കിത്തിരക്കിയുള്ള യാത്ര.

സുഭദ്രയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതെല്ലാം യക്ഷിക്കഥകളായിരുന്നു. എന്തെല്ലാം അത്ഭുതങ്ങൾ. ഈ ഓണംകേറാമൂലയിലിരുന്നു താൻ വല്ലതും അറിയുന്നുണ്ടോ?

"ആട്ടെ, ഇനി ചേച്ചിയുടെ വിശേഷങ്ങളൊക്കെ പറയൂ."

"എന്റെ വിശേഷങ്ങളൊ? പറയണ്ട വിശേഷങ്ങൾ തന്നെ. സൂര്യനുദിക്കുന്നു. അസ്തമിക്കുന്നു. ഈ വലിയ വീട്ടിൽ വയസ്സായ അമ്മയുടെ ഒപ്പം നിത്യകന്യകയായി ഞാൻ വസിക്കുന്നു."

സുഭദ്രയുടെ സ്വരത്തിലെ തീക്ഷ്ണത രാജുവിനെ വേദനിപ്പിച്ചു.

"ഒരു കാര്യം ചോദിച്ചാൽ ചേച്ചിക്കു വിഷമമാവ്വോ?"

"എന്താ?"

"ഒന്നുല്ല്യ."

"നീ പറേ."

"സാരല്യ. ഞാൻ വെറുതെ ചോദിച്ചതാ."

"എനിക്കറിയാം നീ എന്താണദ്ദേശിക്കണ്ന്ന്."

"ഉം?"

"ചേച്ചീടെ കല്യാണം എന്താ കഴിയാതിരുന്നത്ന്ന്?"

മൗനം.

രാത്രിയുടെ ശബ്ദങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വ്യക്തമാണ്. അതിനിടയിൽ മൗനം നിണ്ടുപോയി.

മൗനത്തിന്റെ ചില്ലുവാതിൽ എങ്ങിനെയാണ് തകർക്കേണ്ടതെന്ന് ആലോചിച്ചിരിക്കെ സുഭദ്ര പറയാൻ തുടങ്ങി.

"ചെറുപ്രത്തിലേ ആലോചനക്ക് വന്നിരുന്നു. അന്നെല്ലാം അച്ഛൻ തറവാട്ടുമഹിമ പറഞ്ഞുനടന്നു. നായന്മാരായാൽ മാത്രം പോര മുന്തിയ നായന്മാർതന്നെ വേണം. എന്തു നല്ല ആലോചനകള് വന്നതാ. ഒക്കെ ഈ ഒരു കാരണം പറഞ്ഞ് വേണ്ടാന്ന് വെച്ചു. പിന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചു. അതിനു ശേഷം ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കാനുണ്ടായില്ല്യ, അച്ഛന തവറാട്ടുമഹിമ മാത്രെങ്ങാണ്ടായിരുന്നള്ളു. പണപ്പെട്ടി കാലിയായിരുന്നു."

"എന്റെ യോഗം ഇതായിരിക്കം."

ഒന്നും പറയാനാവാതെ രാജു കിടന്നു. പെട്ടെന്നു സുഭദ്ര ഒരു ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ നെന്റെ ഒപ്പം ബോംബെയ്ക്കു വരട്ടേ? നെനക്ക ഭക്ഷണംണ്ടാക്കിത്തരാം. പിന്നെ എനിക്ക് ഒരു ജോലിക്കും ശ്രമിക്കം ചെയ്യാലോ. ഞാൻ ടൈപ്പ്റൈറ്റിംഗ് പാസായിട്ടുണ്ട്."

രാജു മൗനം തുടർന്നു.

"എന്താ നിനക്കു പേടിണ്ടോ, ചേച്ചിയെ കൊണ്ടു പോകാൻ?"

രാജു ചിരിച്ചു. സുഭദ്രയുടെ സ്വരത്തിലെ പ്രസാദം വിണ്ടു കിടയിരിക്കുന്നു.

"ഞാൻ വെറുതേ പറഞ്ഞതാ. ഈ വയസ്സായ അമ്മേം ഇവിടെ ഇട്ട് എനിക്ക് എങ്ങോട്ടും പോവാൻ പറ്റില്ല."

സമയമെത്രയായിട്ടുണ്ടാകം. പത്തര? പതിനൊന്ന്.

"എനിക്ക് ഉറക്കം വരുന്നു. ഞാൻ കിടക്ക്വാണ്." രാജു പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ നെന്റെ കൂട്യാണ് ഇന്ന് കെടക്കണ്ണത്." അവർ എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "എന്താ സമ്മതമല്ലെ?"

"ഉം കെടന്നോളൂ." രാജു നീങ്ങിക്കിടന്നു കൊണ്ടു കളിയായി പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ താഴത്തുപോയി നോക്കട്ടെ. അമ്മയ്ക്കു വല്ലതും വേണോന്ന് ചോദിച്ചിട്ട് വരാം."

"ലൈറ്റ് ഓഫാക്കിക്കോളൂ"

സുഭദ്ര വിളക്കു കെടുത്തി.

മരത്തിന്റെ കോണി കരകര ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. പിന്നെ ശബ്ദങ്ങളൊന്നുമില്ല. പുറമുള്ള ലോകം മുഴുവൻ മാന്ദ്രാൻ ഇന്ദ്രിന കഴിഞ്ഞിട്ടു. കിഴക്ക് മലനിരകൾക്ക രൂരികളിൽ ചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചിട്ടുണ്ടാകം.

കൊയ്യുകഴിഞ്ഞ പാടത്തു വിടർന്ന നിലയും മഞ്ഞയും പൂക്കൾ. മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ പറിച്ചെത്ത് ഒരു എട്ടുവയസ്സുകാരൻ നഗ്നപാദനായി വരമ്പിലൂടെ ഓടി. ചന്ദനത്തിരിയുടെയും കെട്ടകഴിഞ്ഞ നിലവിളക്കിന്റെയും വാസന നിറഞ്ഞ ഇരിയിൽ, സന്ധ്യയ്ക്കു കളിച്ചുമുറ്റലം അപ്പോഴും സുഗന്ധം വിട്ടിട്ടില്ലാത്ത നഗമായ നിറമാറിന്റെ കളിമേടയിൽ സൂതികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അപ്പോഴും സുഗന്ധം വിട്ടിട്ടില്ലാത്ത നഗമായ നിറമാറിന്റെ കളിമേടയിൽ സൂതികൾ കുപ്പറത്തെവിടെയോ നഷ്ടപ്പെട്ടപോയ സ്ത്രീഗന്ധം അവൻ അന്വേഷിച്ചു. എവിടെനിന്നോ സുഭദ്രയുടെ സ്വരം കേട്ടു. തന്നെ ഉറക്കാനായി കചദേവയാനി കഥ പറയുകയാണോ?

"എന്തുറക്കാണിതു? ഞാൻ എത്ര നേരായി വന്നിട്ട്?"

രാജു കണ്ണു തുറന്നു. പെട്ടെന്നങ്ങായ അമ്പരപ്പിൽ, ജാഗ്രതയിൽ കൈകൾ വലിച്ചെടുത്ത് എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. സ്ഥാനം മാറിപ്പോയ മുണ്ട് ശരിക്കുടുത്തു. അന്തരാത്തതെന്തോ ചെയ്യുവെന്ന അറിവിൽനിന്നങ്ങായ വല്ലായ്മയിൽ സുഭദ്ര പകച്ചുനിന്നു.

നിമിഷങ്ങൾ അരിച്ചരിച്ചു നിങ്ങവെ സുഭദ്രയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു.

"നെക്കെന്നെ വെറ്റപ്പായി അല്ലെ?"

രാജു മറുപടി പറയാതെ അവളോടു ചേർന്നുകിടന്നു. പെട്ടെന്ന് എല്ലും എത്ത സ്വാഭാവികമായെന്ന് അവൻ കണ്ടു. വലിച്ചെടുത്ത കൈകൾ യാന്ത്രികമായി മുന്നോട്ടു നീണ്ടു. നഗ്നമായ ചുമലുകളിൽ തലോടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ വിരലുകൾ ഒരു മുറിവിന്റെ പാടിൽവന്നറിന്നു. അവൻ തപ്പിനോക്കി.

"അതെന്താന്നറിയോ?" സുഭദ്ര ചോദിച്ചു.

"ഉം?"

"നീ ഒരിക്കല് ദ്വേഷ്യം പിടിച്ചപ്പോ എന്നെ കടിച്ചത് ഓർമ്മമണ്ടോ?"

രാജുവിനു നേരിയ ഓർമ്മയുണ്ട്. എന്തോ നിസാര കാര്യത്തിന്റെ ശണ്ഠ കൂടിയതാണ്. ധാരാളം ചോര ഒഴുകിയത് ഓർമ്മയുണ്ട്. അന്നത്തെ വേദന മാറ്റാനെന്നോണം അവൻ മുറിവു തലോടി.

"ഞാൻ ഓരോ പ്രാവശ്യവും കളിക്കുമ്പോഴും ഈ പാടു കാണും. നെന്നെ ഓർക്കുകയും ചെയ്യും. നെന്നെ ഓർക്കാൻ നിയെനിക്കൊരു വടു ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു. എന്നെ ഓർക്കാൻ ഞാൻ നെനക്ക് ഒന്നും തന്നില്ല."

"വേദനപോലും." രാജു കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

ലോകം പാടെ മാറിയിരിക്കുന്നു. വയലുകൾ വിട്ടുകളും പറമ്പുകളുമായി മാറി. പുതിയ നിരത്തുകൾ. നിറയെ വാഹനങ്ങൾ. അതിനിടയിൽ ഈ വിട്ടും പറമ്പും മാത്രം.

"നീയിവിടെ അവസാനം വന്നതെന്നാണ്?"

അമ്മായി ചോദിച്ചു.

അവൻ ആലോചിച്ചു. പത്തു കൊല്ലം? പന്ത്രണ്ടു്?

"ഞാൻ പറയാം അമ്മേ. സുഭദ്ര പറഞ്ഞു. അച്ഛന്റെ പതിനാറടിയന്തരത്തിനു വന്നതാണ് ഇവൻ. പിന്നെ ഇങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയിട്ടില്ല."

അവന്റെ അമ്മാവൻ മരിച്ചപ്പോ പിന്നെ അവന് ഇവിടുമ്പിട്ടു ബന്ധല്ല്യാന്ന് തോന്നിട്ടുണ്ടാകം. അമ്മായി പറഞ്ഞു. അവടടെ സ്വത്തിൽ പരിഭവവും റദ്ദു സന്വല്ലരണ്ട്.

രാജുവിന് കറ്റബോധം തോന്നി. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വരേണ്ടതായിരുന്നു. എന്തു പറ്റി? കഴിഞ്ഞ എട്ടുപത്തു വർഷങ്ങൾ എങ്ങനെ കടന്നുപോയി എന്നറിയില്ല. പഠിത്തത്തിൽ മോശമായിരുന്നു. വീട്ടിൽ സാമ്പത്തികമായി മോശസ്ഥിതിയായിരുന്നു. ശ്രമമായി ശിക്ഷിക്കുന്ന അധ്യാപകർക്കും സാമ്പത്തികതകർച്ചയുടെ മനഃക്ലേശമുണ്ടാ സദാ വെറിപിടിച്ച കൊണ്ടിരുന്ന അച്ഛനമ്മമാർക്കും ഇടയിൽ തന്റെ പത്തുവർഷങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരുന്നു.

അവന്റെ മുഖം ഇരുണ്ടതു കണ്ടപ്പോൾ സുഭദ്ര പറഞ്ഞു.

"അമ്മ എന്തിനാ അവന്റെ മനസ്സു കേടുവരുത്തണ്ത്?"

അമ്മായി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. വയസ്സായാൽ എല്ലാവരും ഒരേ മാതിരിയാണ്. ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ കശലാന്വേഷണത്തിനു മറുപടിയായി അവർ തന്റെ പ്രാരാബ്ധങ്ങളുടെ ഭാണ്ഡം തുറക്കുകയാണ ചെയ്യുത്. കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച നശിച്ചു തുടങ്ങി. തിമിരമാണ്. ഓപ്പറേഷൻ വേണംന്ന് പറഗണ്ട്. കാലിന്റെ മുട്ടിനു നല്ല വേദന. ഒമ്പുക്കരപ്പല കോറൻമ്പുടി വയ്യാതായിരിക്കണ. ശ്വാസംമുട്ടലുണ്ട്. രാത്രി ഒറക്കല്ല്യ.

പത്തു മിനിറ്റോളം പരാതികൾ കേട്ടപ്പോൾ സുഭദ്ര പറഞ്ഞു.

"മതി അമ്മേ. അവനെ വന്നപാട് ഓടിക്കണ്ട. അമ്മേടെ പരാതികള്"

'വയസ്സാവുന്നത് ഒരു ശാപാണ്.' അമ്മായി സ്വയം പറഞ്ഞു. 'പക്ഷേ, അതു് അവനവൻ അനഭവിച്ചല്ലേ പറ്റൂ'

സുഭദ്ര ഒതുക്കുകളിൽ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റവന്ന രാജുവിന്റെ ഒപ്പം നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

മുറ്റത്തിന്റെ അരികുകളിൽ ശ്രോട്ടൻ ചെടികളിൽ ശംഖുപുഷ്പത്തിന്റെ വള്ളി പടർന്നിരുന്നു.

ഈ ശ്രോട്ടൻ ചെടികളും വെള്ള ശംഖുപുഷ്പവും, ചായ്പിൽ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം അരിമാവു ചാർത്തിയ പാടുകളുമായി തിത്വോണം സ്വപ്നം കണ്ടുറങ്ങുന്ന തൃക്കാക്കരയെപ്പറ്റം ഒന്നും മാറിയിട്ടില്ല.

മുപ്പതു വയസ്സ്. രാജു ആലോചിച്ചു. എത്ര പെട്ടെന്നാണ്. താൻ എട്ടുപത്തു വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയായി ഒഴിവുകാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ വന്ന താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ സുഭദ്രേച്ചേച്ചി എത്ര ചെറുപ്രായിരുന്നു. എപ്പോഴും ഓടിച്ചാടി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഉറക്കെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പാവാടക്കാരി. അന്ന് അമ്മാവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

"ചേച്ചി കളിച്ചു സുന്ദരിയായിരിക്കുന്നല്ലോ."

"നീ പോടാ നണയാ. അവർ മുഖത്തു വിരിഞ്ഞ നാണം അവിടാഗ്ധമായി ഒരു ചിരിയിൽ മറച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു."

"നിങ്ങളെന്താണ പുഴയിൽ കളി നിർത്തിയതു? നല്ല തെളിവെള്ളം."

"മുമ്പത്തെ മാതിരിയൊന്നും അല്ല ഇപ്പൊ. അമ്മായി പറഞ്ഞു. വരണവഴികെ നിറയെ വിട്ടുകള് പൊന്തിവന്നിരിക്കുന്നു. നമ്മടെ പിന്നിലിള്ള കറപ്പു പാടം മാത്രെള്ളു. പിന്നെ ഒക്കെ വിട്ടുകളാണ്. മുമ്പ് ഇവിടെ നിന്നാൽ പൊഴ കാണായിരുന്നു. ഇപ്പൊ എല്ലാം മാറി. രണ്ടുനാലു കൊല്ലായിട്ട് ഇവിടെത്തന്ന്യാ കളി."

"എന്തുകളി?" അവർ ക്ഷുട്ടിച്ചേർത്തു. "പൊഴേല്ട് മുങ്ങി ക്കളിക്കണ സുഖൊന്നും കളിമുറില് കിട്ടില്ല്യ."

രാജുവിന്റെ ഹൃദയം തകർച്ചയുടെ ചിത്രമായിരുന്നു. ഒരു കാലത്തു കറുത്തു തിളങ്ങിയിരുന്ന ഉമ്മറവും ഇരുത്തിയും വിണ്ടു പൊളിഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു. ഓട് പൊട്ടിയുണ്ടായ ചോർച്ചകാരണം ചുമരിൽ പുവന്ന പാടുകൾ വിണിരിക്കുന്നു. മുറ്റത്തെ ഇളസിത്തറപോലും പൊളിഞ്ഞിരിക്കയാണ്.

സുഭദ്ര രാജുവിനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. തടിച്ചു വീർത്തു ചുവന്ന കണ്ണുകൾ. ഒരു നിമിഷം ശങ്കിച്ചു നിന്നു. കടമ്പ കടന്നപോലെ അവരോടൊപ്പം ചേരേം. ഓഫീസിൽ പോയിള്ളതങ്ങും. മേലധികാരി വിളിക്കണോ? ഷോർട്ടറാൻഡ് നോട്ട്ബുക്കുമായി പോയി കള്ളുകൾ എഴുതിയെടുക്കേം. പിന്നെ തിരിച്ചു തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽപോയിരുന്ന് ഒരു മട്ടപ്പോരെ ടൈപ്പ്റൈറ്റർമേൽ ലെറ്റർഹെഡ് തിരുകേം. വൈകുന്നേരം ചർച്ച് ഗേറ്റ് സ്റ്റേഷനിലേക്ക് ഓട്ടം. ഇലടിക്ടെയിനിൽ ശ്വാസം വിടാൻപോലുമിടയില്ലാത്ത തിരക്കിൽ യാത്ര ചെയ്യും. അവന വ്യേഷം തോന്നി. ഇതുയും ദൂരെനിന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥമില്ലായ്മ അവനു ബോധ്യമാവുകയാണ്.

ദേവിക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു ദീപരാധനയ്ക്കുള്ള കൊട്ട് കേട്ടു കളിച്ച വരുമ്പോൾ നട അടച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. പണ്ടു സുഭദ്രേച്ചേച്ചിയുടെ ഒപ്പം കളികഴിഞ്ഞു വന്നാൽ ദീപാരധനയ്ക്കു നട തുറക്കുന്നതും കാത്തു നിൽക്കാറുണ്ടായിരുന്നല്ലോ ഓർമ്മ വന്നു.

പൂരുള്ള മങ്ങിയ വിളക്കു കത്തിയിരുന്നു. വോൾട്ടേജ് കുറവാണ്. മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ പറിച്ചെത്ത് ഒരു നാടൻ പെൺകുട്ടിക്ക മനസ്സിലാവാൻ കഴിയാത്ത അദ്ഭുതലോകം. അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ ആ പന്ത്രണ്ടു നില ചവിട്ടിക്കയറുന്നതിനേക്കാൾ വിഷമമാണ്.

അവൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ തുടങ്ങി. മുകളിലെ നിലയിലേക്കു കയറുവാൻ അതിവേഗത്തിൽ ചലിക്കുന്ന നാലു വിശാലമായ ലിഫ്റ്റുകൾ ഉള്ളതും, അവയെങ്ങിനെയാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും മറ്റു ചില കെട്ടിടങ്ങളിൽ ചലിക്കുന്ന കോണികളുള്ളതും കൊട്ടാരത്തിന്റെ പ്രൗഢിയിലുണ്ടാക്കിയ ഓഫിസുകൾ. റിസപ്ഷൻ കൗണ്ടറിൽ ഇരിക്കുന്ന സുന്ദരികളായ പെൺകുട്ടികൾ. നാൽപതുകിലോമീറ്റർ അകലെ താൻ വാടകയ്ക്കു താമസിക്കുന്ന ഒറ്റമുറി ഫ്ലാറ്റ്. ഇലട്രിക് ട്രെയിനിൽ രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും തിക്കിത്തിരക്കിയുള്ള യാത്ര.

സുഭദ്രയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതെല്ലാം യക്ഷിക്കഥകളായിരുന്നു. എന്തെല്ലാം അത്ഭുതങ്ങൾ. ഈ ഓണംകേറാമൂലയിലിരുന്നു താൻ വല്ലതും അറിയുന്നുണ്ടോ?

"ആട്ടെ, ഇനി ചേച്ചിയുടെ വിശേഷങ്ങളൊക്കെ പറയൂ."

"എന്റെ വിശേഷങ്ങളൊ? പറയണ്ട വിശേഷങ്ങൾ തന്നെ. സൂര്യനുദിക്കുന്നു. അസ്തമിക്കുന്നു. ഈ വലിയ വീട്ടിൽ വയസ്സായ അമ്മയുടെ ഒപ്പം നിത്യകന്യകയായി ഞാൻ വസിക്കുന്നു."

സുഭദ്രയുടെ സ്വരത്തിലെ തീക്ഷ്ണത രാജുവിനെ വേദനിപ്പിച്ചു.

"ഒരു കാര്യം ചോദിച്ചാൽ ചേച്ചിക്കു വിഷമമാവ്വോ?"

"എന്താ?"

"ഒന്നുല്ല്യ."

"നീ പറേ."

"സാരല്യ. ഞാൻ വെറുതെ ചോദിച്ചതാ."

"എനിക്കറിയാം നീ എന്താണദ്ദേശിക്കണ്ന്ന്."

"ഉം?"

"ചേച്ചീടെ കല്യാണം എന്താ കഴിയാതിരുന്നത്ന്ന്?"

മൗനം.

രാത്രിയുടെ ശബ്ദങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വ്യക്തമാണ്. അതിനിടയിൽ മൗനം നിണ്ടുപോയി.

മൗനത്തിന്റെ ചില്ലുവാതിൽ എങ്ങിനെയാണ് തകർക്കേണ്ടതെന്ന് ആലോചിച്ചിരിക്കെ സുഭദ്ര പറയാൻ തുടങ്ങി.

"ചെറുപ്രത്തിലേ ആലോചനക്ക് വന്നിരുന്നു. അന്നെല്ലാം അച്ഛൻ തറവാട്ടുമഹിമ പറഞ്ഞുനടന്നു. നായന്മാരായാൽ മാത്രം പോര മുന്തിയ നായന്മാർതന്നെ വേണം. എന്തു നല്ല ആലോചനക്ക് വന്നതാ. ഒക്കെ ഈ ഒരു കാരണം പറഞ്ഞ് വേണ്ടാന്ന് വെച്ചു. പിന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചു. അതിനു ശേഷം ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കാനുണ്ടായില്ല്യ, അച്ഛന തവറാട്ടുമഹിമ മാത്രെങ്ങാണ്ടായിരുന്നള്ളു. പണപ്പെട്ടി കാലിയായിരുന്നു."

"എന്റെ യോഗം ഇതായിരിക്കം."

ഒന്നും പറയാനാവാതെ രാജു കിടന്നു. പെട്ടെന്നു സുഭദ്ര ഒരു ചിരിയോടെ ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ നെന്റെ ഒപ്പം ബോംബെയ്ക്കു വരട്ടേ? നെനക്ക ഭക്ഷണംണ്ടാക്കിത്തരാം. പിന്നെ എനിക്ക് ഒരു ജോലിക്കും ശ്രമിക്കം ചെയ്യാലോ. ഞാൻ ടൈപ്പ്റൈറ്റിംഗ് പാസായിട്ടുണ്ട്."

രാജു മൗനം തുടർന്നു.

"എന്താ നിനക്കു പേടിണ്ടോ, ചേച്ചിയെ കൊണ്ടു പോകാൻ?"

രാജു ചിരിച്ചു. സുഭദ്രയുടെ സ്വരത്തിലെ പ്രസാദം വിണ്ടു കിടയിരിക്കുന്നു.

"ഞാൻ വെറുതേ പറഞ്ഞതാ. ഈ വയസ്സായ അമ്മേം ഇവിടെ ഇട്ട് എനിക്ക് എങ്ങോട്ടും പോവാൻ പറ്റില്ല."

സമയമെത്രയായിട്ടുണ്ടാകം. പത്തര? പതിനൊന്ന്.

"എനിക്ക് ഉറക്കം വരുന്നു. ഞാൻ കിടക്ക്വാണ്." രാജു പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ നെന്റെ കൂട്യാണ് ഇന്ന് കെടക്കണ്ണത്." അവർ എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "എന്താ സമ്മതമല്ലെ?"

"ഉം കെടന്നോളൂ." രാജു നീങ്ങിക്കിടന്നു കൊണ്ടു കളിയായി പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ താഴത്തുപോയി നോക്കട്ടെ. അമ്മയ്ക്കു വല്ലതും വേണോന്ന് ചോദിച്ചിട്ട് വരാം."

"ലൈറ്റ് ഓഫാക്കിക്കോളൂ"

സുഭദ്ര വിളക്കു കെടുത്തി.

മരത്തിന്റെ കോണി കരകര ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. പിന്നെ ശബ്ദങ്ങളൊന്നുമില്ല. പുറമുള്ള ലോകം മുഴുവൻ മാന്ദ്രാൻ ഇന്ദ്രിന കഴിഞ്ഞിട്ടു. കിഴക്ക് മലനിരകൾക്ക രൂരികളിൽ ചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചിട്ടുണ്ടാകം.

കൊയ്യുകഴിഞ്ഞ പാടത്തു വിടർന്ന നിലയും മഞ്ഞയും പൂക്കൾ. മാങ്ങാറിച്ചെടികൾ പറിച്ചെത്ത് ഒരു എട്ടുവയസ്സുകാരൻ നഗ്നപാദനായി വരമ്പിലൂടെ ഓടി. ചന്ദനത്തിരിയുടെയും കെട്ടകഴിഞ്ഞ നിലവിളക്കിന്റെയും വാസന നിറ

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>